

SAUVAGE ET BEAU

Simona Panaitescu

2002

Față în față

o-nduioșare ciudată cuprinde această
prea slabă a mea inimă...
când recunosc câte-o ezitare
mai veche, o tipică slăbiciune
a gândirii ce scursă-n simțire
mă pierde...

mă știu oarecum în defecte și adesea
mă ostenește această știință ciudată

n-am pentru mine vreun sentiment
de simpatie să țină mai mult de o clipă...
și nici pentr-o clipă cu mine nu-s împăcată
decât când mă trezesc dintr-o dată, nebună
pierdută-n uitarea de sine, iubind.

Mă-ntreb, de la jumătatea distanței...

ce se gândeau femeia aceea bătrână
și tristă, adusă de spate
privind la doi tineri îmbrățișați?

ce se gândeau cei doi tineri îmbrățișați
privind pe rând, la femeia aceea bătrână
adusă de spate și întristată?

- prea incomode priviri furișate
din avanpostul de lut al cărnii !
o presimțire a celui umil că n-ar mai putea
nici să respire-ntr-o zi sufocat de explozia
neîmblânzitei iubiri, zidite în întuneric...
o recunoaștere temătoare a celui mai mândru
învingător de moment, azi simțind
că mai învingător este acel ce iubește
bătrân și nebun, cu sufletul dureros... însă totuși
neîncercat de risipa vârstei...

Limitele

c-un fel de dragoste răsplătim pe mai mulți din acei
ce ne iubesc... dar câtă iubire încă rămâne în noi
pentru acei depărtați ce nu ne mai vor... ce senini
se îndreaptă pe drumul din umbră pavat
de a noastră privire cețoasă de lacrimi...

oh, niciodată nu va fi destulă
îmbrățișare-ntre vii, nici speranță!

nesăturați
nu ne alină nici amintirea, nici visul...

Sămânța

iubirea se-nalță într-una
în omul ce-odată măcar a iubit...

tot ce s-a strâns neștiut și deloc dăruit
și chiar tot ce știut a fost dăruit
ca o bună parte a ființei...
nu-i niciodata risipă!

Ezitări

cine mă cheamă acum
nu știe că-mi merge-nainte durerea
că ceea ce-mi risc e chiar viața...
că am o mai veche credință
- sclavia!

ce teamă îmi e să nu mă întorc cu aspra povară
în necuprinsul deșert al orgoliului și iluziei...
ce groază îmi e să nu mai respir
fierbintele suflu al șarpelui
insinuarea de importanță
și măreție a unduirii...
dar încă îmi amintesc
(o vorba a îngerilor, o vorbă a oamenilor ?)
abisul ia-n inimi doar gustul
mirosul, auzul, culoarea și forma
desprinderii de iubire...

Mai înainte de tine...

baraca astă n-avea nici o fereastră
nici o batistă albă prinsă în tindă
n-avea de fapt nici un semn
anume de recunoaștere...

un fel de creațură a peisajului
nu a omului...

un fel limitat și meschin de a aștepta
această nouă și triumfală întoarcere a soarelui...

mai înainte de singurătate
nu pricepeam răbdarea bătrânilor
cuminte așezați ore-n sir pe o bancă, privind...
nu mă gândeam că și ea este o hrana a sufletului

Ceea ce, de fapt, ne interesează

copilul meu,
o lecție de sexualitate poți afla
nu în cărți sau pe internet, ci
de pildă-n amestecul zorilor
cu întunericul
și în îmbrățișarea ploii de vară călduțe
cu iarba
și, mai ales...
în întrepătrunderea unui fulger
cu aerul

- unirea e pretudindeni activă... natura
ne e tuturor un mai bun exemplu de sexualitate
ca arderea măsurată a firii umane -

iubirea cea mare naște această unire și altele...
iubirea cea mare fără brațe îmbrățișează...
iubirea cea mare fără buze sărută...

nu în pătrunderea ritmică-i stau puterile și misterul
ci doar în umplerea pe de-a-ntregul... când
nesfârșit cuprinde extazul privirea
iar inima se îmbată nebună de înțelegere

Călătorul

în fiecare dimineață se scrie pentru el un poem
când la întoarcere sufletul și-l amintește
mai înainte de sine, de viață, de soare...

e-o formă de șoaptă acel vers
un gust de îmbrățișare!

dar și în vis, pe cărarea spre el
tot uneltește din greu vrăjitoarea...

nu-i e de ajuns amintirea puțină
nici prea fragila speranță, ce doare...

Legată

până unde s-amestec
dorința și întâmplarea?...

de mă opresc un minut
încep să mă simt rătăcită
o singură voce de-acuma în mine...
alegerea mintii rămâne tăcută !

pierdută mi-e teama
de suferințele viitoare... legată-s
ca dușman cu gândul de rupere
prieten însă, cu-acela de destrămare...

Stupoare controlată

cu cât mai avid trăim acele momente pierdute
în aşteptare, când amintirea e totuşi
atât de puţină...

tu n-ai ştiut că stăpânirea aceasta ciudată
şि calmul şi forţa de a mai ridică încă o dată privirea
sunt doar o formă de dedublare pe care adesea
am exersat-o în faţa pieirii posibile...

se smulge cu totul suflarea din mine când valul
de teamă m-ajunge, în noapte, din urmă ...

asemenea, când te-ntâlnesc, în ziua
cu valul acesta, mai mare, de bucurie...

Când raționamentul se termină...

explicația mea se află-n acelea
de suflet recunoscute ca vii...

dacă îți par cam străine acestea
mai cunoscută și-este pesemne senzația
de orb ce o ai uneori printre lucruri
privindu-le doar forma și culoarea...

dar între noi se împarte, iubite
o conștiință neîncetată a recunoașterii...
dintâia și marea iubire o naște
plăpânda-nălțare din noi, o animă.

Umbra

râsul s-a frânt...

și nici o inspirație mai adâncă
nu-l prelungește cu o vorbă... nu îl încheie
c-un zâmbet...

necruțătoarea durere m-ajunge
din urmă... mă taie, mă seacă...
îmi amintește de multele morți până-n ziua
în care cuvintele vor crea... de aceea
poemul se-ntoarce uneori împotrivă... pumnalul
de nostalgie al imposibilului
și, deopotrivă, al viitorului...

Visul de zi

aștept marea creștere – abandonul
înfioratelor tale temeri și imobilității...

puterea-mi ajunge se pare
să mi-o închipuiesc de pe acum...
s-o plămădesc cu un dram de culoare
de suflet, cu o legănată și amplă mișcare...

prea slabă în formă
dar caldă destul
cât să o simt... s-o aștept
ca pe un răsărit după o noapte polară.

Lanțul

oh, Doamne, te simt de pe-acum într-un fel care-mi face
cu neputință orice scăpare... și totuși
nu vreau să te tulbur atâta!

o dată cu tine mă doare asemenei...

mă-nec în iubirea-mi de lacrimi
ca-n mare...

Între intuiție și promisiune

nu e plăcere în adâncimi

nu e durere unde mersul lent al mintii încetează

nu-i ezitare-n înălțimi atinse doar de aripi...

da, n-am putere acum să te ridic

de pe arida și înșelătoarea ta câmpie

că o voi face însă știu...

cum știu și că vei fi desconspirat de această iubire a mea

iar strălucirea ta va fi mai puternică

decât oricând înainte...

cum știu și că de se va-ntâmpla să mai pleci

înapoi nicicând

întreg nu te vei întoarce...

Logica diferențelor

adesea-n iubire
ce pentru unul înseamna îngăduință
e pentru celălalt o continuă zbatere... totuși
nu luptătoru-i acela mai mult dăruit de la viață?

să lupți în prezent
căci prezentul trecut
mai viu e în noi...
cu știre sau fără
neobosit
construiește...

Atingerea

de-oricare din cele dulci-amări ale tale
nici să mă bucur, iubite, nu pot
nici să mă supăr prea tare...
dar deznădejdea ta și speranța
îmi sunt amândouă, iubite, oceane!

nebunule al meu
tu n-auzi ce-ți spun...

nici cum te mângâii acuma
nu simți...

dar în tăcerea aceasta fragilă
tot strigătul tău se aude mai tare...

Eșecul

să nu pot face nimică?... oricât
ne-am vorbi, ne-am privi
tu ești singur se pare...

n-am izbutit deloc să trezesc
buna credință din tine... alerg
tot mai din greu după raza de soare!

oh, iată-mă iar obosit, destrămat
cu noile aripi căzute în mare...

Fragmentat

*ca și înainte... nepricepând
parcursul misterios al iubitelor suflete
trăiesc o sensibilitate ce e numai
înșelăciune a inimii, pătimășă
prea veche cauză de durere...*

cuvintele de duh s-au sfârșit.

pe nesimțite
s-au depărtat de ființă
asemenea c-un nor...
doar pustiul
mai tremură-n urmă evaporând
depotrivă, surâsul și lacrima

la orizontul nimicului
stă doar acela demonic și râde
necruțător, întruna ne amintește...
nu ne e dat s-aducem înapoi pe vreunul...

nu este chip să nu aflăm suferință în dragoste...
n-avem nici o forță de a trăi înc-o dată vreo clipă
când evadarea din noi și din lume a fost magică...

la orizontul nimicului
stă doar acela demonic și râde...
și totul se schimbă deodată în sensul
absenței de sens...
lipsită de reazem, credința-i nisipul...
se duce ușoară, o dată cu vântul
ori surpă... în jocul neclar al virtuții
prea slabă

Îți spun...

la tine gândeam peste noapte-n furtună
și-acum, cel dintâi
îi înțeleg puterea pierdută...

tu spui că nu mai înțelegi nimic.
esti dupa șase beri și mă tulbură
acest subit acces de luciditate...

misterele nu tac însă iubitule!
în ce-avem noi aici la această masă
sunt clar exprimate mai multe deodată...

și cred că dacă ne-mbrățișăm chiar acuma iubitule
prea inspirata noastră îmbrățișare de dragoste
întâmplător, le cam exprimă pe toate...

Noapte albă

viciul meu este mai puternic ca drogul
și nici schimbarea de gând ori subtila
insinuare în dispoziție a alcoolului
nu se compară-n efecte cu acesta...

viciul meu este iubirea neîmpărtășită
ca și mai înainte... azi însă purtând
deasupra apelor numele tău, iubitule...
un nume ce se confundă cu gustul năvalnic de dizolvare
parcă unind acuma într-unul toate amarurile
ce prevestesc despărțirile din această viață...

și uneori mă gândesc că e poate mai simplu
să mori... ori să înnebunești până la capăt
decât să trăiești astfel!

*

dar tu afirmi superior că toate aceste

nemeritate suferințe eu mi le produc singură...

îmi pari uneori că ai început să citezi dintr-o carte
de zen sau de tao sau vreun aforism de-al lui krishnamurti
ori poate c-o sutră hindusă în taină
a izbutit să te nimerească în inimă...

și totuși iubitule

de la o vreme am încetat să mai fiu singură!...
am nenumărate, fierbinți amintiri ce respiră
și mișcă o dată cu mine; mă plimb între ele, prin ele
ca într-un peisaj insuportabil al paradisului
de-a fi numai pentru o vreme Întreg...
și aceasta e un efect al prezenței tale!

să-ți povestesc?...

să-ți povestesc într-un fel cum se face
că sufletul meu nu a uitat nici o îmbrățișare
nici un sărut și nici o mângâiere de-a ta...
nu a uitat nici măcar vreuna din liniile
sau suprafețele trupului tău, ale feței...
nu a uitat nici aromele și nici respirația

și nici diferitele tonuri, când copilărești
prea duioase, când prea bărbătești
care răsar din aceași voce...
nu a uitat nici expresiile neîntâlnite
până acum, ale chipului tău... paroxismul
uimirii și-apoi desele strâmbături
care-mi impun un sărut de complicitate...
nu și-a uitat nici unul măcar din acele zâmbete uluitoare...

nu a uitat, este drept, nici cruzimile minții tale
crescute mereu în cuvinte rebele pe care
chiar inima ta, în ascuns, le respinge...
dar, mai ales, nu a uitat de preabunele tale cuvinte și fapte...

căci pentru un om care se gândește
mai mult decât la o singură vrăjitoare de suflete
ai fost mult prea bun ... și pentru o relație paralelă
ce am avut amândoi a cam fost nepermis
de frumos... așa am reușit să accept
c-am fost nespus de binecuvântat pentru o viață...
iar lacrimile sunt doar un neînsemnat tribut
pentru obișnuința de a avea fericirea acasă...

hei.... nu e nimic mai la îndemână, iubitule
precum o adaptare rapidă la fericire
(și nici nu e, se pare, capcană mai mare...)

*

dar încă nu pot să m-opresc, măi băiete...
m-apasă acum tot măi tare dorința
să te mai plăcătășesc cu o altă poveste...
de parcă m-aș elibera aşa... când chiar visul
neputincios e să îi facă iubirii fereastră...

iar îmi amintesc... te-am cam amețit cu cuvântul...
să nu îi mai spunem “iubire” atuncea... să-i zicem
doar “viață”?... să-i zicem “surpriza
de a muri și a renăște în viață”...
să-i zicem “chemarea eternă a mării”...
sau și mai bine, în tăcere
s-o facem...

*

acum, într-o altă ordine de idei
mă tot gândesc că la slujba comună
este deja o situație problematică...

dacă m-apuc să notez în stupidul “time sheet”
în porțiunea aceea de descriere a “task-urilor”
făcut una, alta... și-n urmă
“iubit nebunește pe-acesta...”?
(că și-asta e, în mod clar, o susținută activitate)
nu crezi c-or să mă dea deopotrivă afară
și poate, iubite, cu tine, o dată?

oh, asta da, asta da libertate!...

ei singuri, în interior
noi însă, împreună... afară!
(soluția noastră e categoric în altă parte)

dar poate e necesar și între noi un făgaș
prin care prea multă iubire să circule liber

năvalnic, nestăvilit ca săngele unei creaturi sălbatrice...
nu să se învârtoșeze de atâtea obstacole
ba și mai mult... să o ia dintr-odată înapoi
să-năbușe totul, amintind de aroma
torturii încununate de nebunie
când i se refuză sfârșitul în moarte...

*

în ce se mai întâmplă să crezi, din când în când
preaiubite?... pe seară păreai pentru-o clipă să crezi
în om... ca-ntr-o magică unitate...
nu în oricare
ci numai în cel ce-și durează, ca mine
un scut și o armă-n principii... dar iată...
sunt orb și sunt surd!
principiu-i acum doar o voce îndepărtată
un luptător de vis oglindindu-și zadarnic povara
cu alte voci deopotrivă firave, speriate...
“poate te liniștești în curând și adormi...”
“o să îți treacă mai repede decât crezi”
“ți s-a mai întâmplat aşa și-altă dată...”

oh, cu nimic nu-mi poate răsipi nebunia
mult prea confuza și înstrăinata vocilor zbatere...

da, cu nimic... pân-acuma nesomnul
și ceața gândirii, apăsarea și greața
și-aceeași, aceeași știută arsură pe inimă...
fac tot mai solidă-n adânc realitatea

...momente comune în care tu ești plăcăt
sau blazat... sau poate, mai simplu, un martor
cu totul nevinovat de această curgere...

eu însă m-am decis să opresc,
să îți-o aduc la cunoștință-n aproape
aceeași măsură ca mie
și cu aceeași subiectivă acuratețe...
(fără să-mi pese dacă ție nu-ți pasă!)

căci vezi... dacă ar fi să fac un bilanț
nici că s-a întâmplat să mai scriu
atâtea cuvinte în versuri deodată...

cum și-alte atâtea legate de tine
mi-au fost începuturi, de mult nesperate...
și dacă e să îți mărturisesc până la capăt...
cum nici n-am mai simțit de vreo 14 ani încocace
cumplita nevoie să fac o pauză mai serioasă
de genul acela, după care o iei încă o dată
și de la capăt cu tot și cu toate...

desigur, e-aici o mai veche nevoie a viciului
ce va rămâne fără-mplinire... nicidecum unica!
să ne-amintim pe aceea chiar mai importantă
de a mă preschimba într-un abțibild transparent
pe care să-l ții pentru-o vreme în palmă
apoi să-l lipești lângă inimă, apoi să îl uiți...
(deci încă o dată patetică... totuși
ce-mi pasă, iubite... ce dacă?...)

*

mai nou
am reușit să transcriu toate aceste rânduri
întreagă această chinuitoare insuficiență cristalizată

de 1,5 ori... iar arsura acidă din inimă
s-a prelungit până-n creier... și iată!
îmi este somn... hei! îmi e somn!
oh, ce victorie neașteptată!...

firește însă, nu pot dormi
dacă declar încheierea-ncheiată...

nu închei de tot... căci continui și mâine
să-mi împlinesc din nevoie... dar gata!
îmi bubuiie capul și chiar nu mai pot
nici să gândesc, nici să încerc să adorm...
stau amortiț, așteptând răbdător
ca pe un ultim naufragiat, o epavă

oh, Doamne, ce comic, ce comică viață!

“cine iubește, nu doarme...” fusese
până la tine, doar un citat dintr-o carte...

Nepuțință

de ce mi-e atât de greu uneori alături de tine?
atât de greu că nu pot zâmbi, nu pot vorbi liber
nu pot să mă lipesc de tine cu nici o parte a sufletului...

nu mă voi hazarda să spun că te cunosc, iubitule
oricât te-aș simți de aproape, îmi scapi ...
nu pot deplin să îți înțeleg nici tăcerile
nici cuvintele... și aceste mistere ale tale
prea rar nasc speranța
cel mai adesea, doar teama...

mergându-ți acuma alături prin lume îmi pare
că ai o rază mai liberă, mai cutezătoare
și simt că tu cauți în alții ceva
ce nu-i deloc de găsit pe-a noastră cărare...

și-atât te iubesc că-mi doresc deseori să dispar
pentru a nu-ți stânjeni cu nimic căutarea

De-o parte și de alta a zidului

aseară erai trist, iubite... tăceai
expulzându-mă fără drept de apel
din regatul simțirilor tale...

calm, pe rând, ai închis toate porțile
mai întâi ți-ai ascuns zâmbetul
apoi gestul tău cald și atingerea
și, în cele din urmă, privirea...
și atât de repede s-a întunecat dragostea noastră
fără de nici un motiv cunoscut!
și atât de repede te-ai întors, ai mai spus un cuvânt
și apoi ai plecat... iar preabuna noastră îmbrățișare
a redevenit brutal, numai o nevoie a mea, ignorată
cum, iată... a mai fost și nebunia de a alerga înapoi
de a cădea în genunchi lângă tine și de a-ți cuprinde picioarele
de a le scălda în lacrimile mele de disperare... și de a-ți suspina
cum deseori amețesc ca o luntre bătrână izbită de valuri...
cum mi-e de greu să rezist presiunii de stâncă a misterului...
cum dureros iau eu seama la toate aceste fluxuri, refluxuri

ori tulburări de furtună ale tale

și cum aş mai vrea să fug uneori... deşi ştiu
că nu îmi va ajunge nici viaţa, nici clipa
nu-mi vor ajunge toate cunoscutele gesturi și cuvinte de dragoste
să îmi închei socoteala...

cu tine

care eşti prea Tânăr și prea frumos pentru mine

cu tine

care nu mi-ai dăruit niciodată o floare

cu tine

care nu mi-ai dăruit din iubire nici o singură declaraţie

cu tine

care mi-ai dăruit însă prea multe

mai bune, iubitule... din nou mă văd nevoită

s-admit...

sunt obsedată de îmbrăţişare!

Potrivirea

crezând că-s încruntă la fel
te-nșeli... nu-s niciodată adâncimile
atât de vizibile din afară...

eu aş putea încerca să vorbesc cu tine
preafolosindu-ți cuvintele...
și aş putea încerca să te încoraj cu măsura
puterea și-alte cunoscute mijloace ale tale...

numai că...
iartă-mă încă o dată, iubitule...
voi încerca să o fac cu altele.

Iubind...

mai uit să gândesc despre noi
ca despre orbi ce-ntrevăd slab lumini
ori, mai degrabă, simple contururi de umbre...
ce se trezesc uneori într-o stare de rapt
mărturisind cel mai mult și atunci
doar ceața și încântarea...

În ochii adânci...

iubirea apare în chipul frumuseții
aceleia etern adevărate... de aceea
tot ce e mai puțin decât iubire
rămâne numai estetic și rece...
trezind prea adesea invidia
uneori lăcomia
totdeauna

distanța

Ascultându-mă...

vei zice că-s numai cuvinte
cu care mă-mbăt neîncetat... să cauți iubite
atuncea o altă artă a stării mai bună?

aș vrea și eu... dar n-am minte
nici suflet acum pentru căutare!

pentru cuvinte, doar mângâierea mi-e înlocuire...
cum și pe ea, care este cuvântul de dragoste al trupului
o pot exprima în poem, care este cuvântul de dragoste al minții
(căci, deopotrivă, în ele se află cuvântul de dragoste-al duhului...)

eu văd mângâierea mai bună... poemul însă poate
să se-ntrupeze oricând în absență, chemare...

Ei îmi spun să renunț la tine

m-am străduit
să-mi joc toate rolurile principale
și-aș fi putut să o fac, desigur, mai bine...
dar obligația de a fi un exemplu îmi pare
străină de om și de viață... doar teama
și nicidecum o formă de conștiință-i aceea
care îmi poate impune ca lege
o astfel de renunțare...

Obsesia

să scriu acum despre îmbrățișare
ca despre Dumnezeu... un ocean nesfârșit
ce mă tot pierde ca parte
pentru a mă regăsi dintr-o dată
Întreg...

nu-i rupere din îmbrățișare
să nu mă încredințeze din nou zbaterii
durerii programatice și speranței
de a muri
sau a mă întoarce...

Schimbarea

tu ești mai mult decât mine, iubite
această aparentă carapace de ambiguitate a ta
ascunde una din căile spre o mai largă înțelegere
și amândoi o putem recunoaște acum în aceași măsură
numai că singură...

eu n-ăș fi ajuns deloc să o pot recunoaște

și ai dreptate că mai mult m-ai zguduit tu pe mine
și nicidecum invers... până să realizez că e timpul
pentru o nouă construcție

căci tu m-ai cunoscut până la urmă, iubite...
eu nu pe tine, deși parc-am urmărit-o mai tare!

m-ai cunoscut când ai ajuns să-mi pricepi bucuria firavă
durerea, prostia iscată din teamă... copilăria
neînfrânată de a lua cuvintele altora ca atare...
m-ai cunoscut când ai ajuns să deslușești repetarea
acelorași idei în tot felul de gesturi, cuvinte

ce nu-mi pot corect oglindi credința-n afară...

m-ai cunoscut cel mai mult când ai izbutit

să îmi prevezi o îmbrățișare...

dar, știu eu, probabil

te mai atrage încă la mine particulara

alcătuire a duhului meu din slăbiciune și ardere

De ce scriu ?

iubirea mă strânge adesea
cu aceași vicleană măsură
și când ești departe de mine, iubite
și când, ce minune !... îmi stai
chiar alături...

nu te cunosc de stăpân, preaiubite
deși, recunosc cu uimire
îți sunt sclavă...

ce-ai zice de zeu?
îmi e martor dorința
de-a mă cuprinde întreagă-n ofrande...

chiar versul acesta plăpând e făcut să ajungă
la cel ce se bucură-n tine când simte
fiorul cel tainic de bună chemare...

Drogul

e oare un egoism de groapă stelară
acela ce naște în valuri durerea
de-a nu te avea mereu lângă mine?

prea mult îți iubesc revărsările...
iar fructul cel crud al inimii tale
nu are nceput ori sfârșit pentru mine...
mai lacom îl vreau azi ca ieri
mai gingaș îl gust
mai mare-i emoția...

Nicicând...

n-ai spus deloc pân-acum
că mă iubești... și totuși
mi-ai arătat, în schimb, atâta iubire...

de ce nu crezi
c-această copleșitoare trăire
nu va pieri de tot, nici sub tăvălugul eonilor?
(căci viața în suflet este emoție)

de ce nu crezi c-o astfel de dăruire
e unică-n viață?...

eu cred, drag al meu, că nimica
nu piere-ntre oameni când amintirea
chiar ștearsă de vreme... rămâne
de fapte neîntinată

Mai vechea dorință

aș vrea să mă uiți uneori
ca pe o altă parte ascunsă din tine...
ca pe-un organ ce-n ritmul tăcut al pulsării repetă
într-una iubirea de-acela mai mare...

să te ascunzi nu va fi nevoie
la urmă, iubite...

nu vreau nici o mângâiere în plus
nici o privire, nici o-mbrățisare...
doar fericirea ta mi-e de-acuma
mai dragă decât mi-e a mea... în putere
îmi stă să iubesc la fel și din depărtare

De disperare

îmi amintesc de acea copilă a străzii
cu care-am vorbit în câteva zile...
ea îmi ceruse câteva jucării, haine, bani
dar și o poză cu mine... știam
c-o voia pe aceasta mai mult decât altele
căci m-a întors nu o dată din drum
strigând în urma mea... că mă iubește!

îmi amintesc de ea și de tine apoi...
tot întrebându-mă mai devreme
ce îmi doresc să faci pentru mine
(în pragul unei alegeri deja pierdute)

...păreai tulburat de o palidă reflectare a durerii mele
era o voce firavă a milei
din tine...
oh, de-ar fi fost în locul ei puterea
cât de ușor ai fi putut să-ți răspunzi singur...

Din nou fără tine acum...

mă-ntorc deci în interior unde-i luptă
lăsându-te liber... poate amăgit de impresia
c-asemenea libertate și-o conferă voința ta
ori pretenția... nicidecum
iubirea mea care înțelege și speră și iartă
care-mi înăbușe-n lacrimi orgoliul
o dată cu spaimă... ruleta rusească

*

și tot am încercat să îți egalez libertatea
cu o soluție care cere atât: să mă uit!

când sunt liberă... mi se ușurează brusc respirația
vălul cel negru îmi lunecă de pe inimă
toate acele apăsări, neînțelegeri
ale simțirii cu trupul zboară sus și departe
ca niște păsări eliberate...

când obosesc însă-n fuga de mine
ș-apoi privesc înapoi doar o clipă
încă o dată mă clatin cu teamă...
un cunoscut întuneric cu aromă de moarte!

dar eu cred că nici supraviețuirea
nu e neapărat vreo impunere
care se cuvine în orice situație!...
și chiar cred că fantezia e mult
mai puternică decât aşa-zisa
luciditate pragmatică a vieții
și mai frumoasă ca ea...
și mai ucigătoare-n apropierea ei
de adevărata cunoaștere...

iar dacă tu nu înțelegi chestia asta
nici eu nu mai înțeleg nimic!
nu mai am nici concluzie, nici vreo demonstrație
s-ar zice, nici alte cuvinte...
(căci orice beție se termină o dată)

*

iar pentru că tot m-ai lăsat să plec și să dorm
am hotărât să doresc să adorm...
s-ajung să uit de starea de tine o dată!...
să uit de imaginea mea în același pat
cu aceași sete nepotolită
cu aceași rochie înflorată
acum însă
fără o parte de suflet, de trup...

dar cum să adorm, dragul meu drag?
tu iartă-mă iară...
tu iartă...

se pare că nu pot să fac mai nimic
fără întâi să mă întorc la bătrâna fundație
de-a crede în tot ce-am crezut c-am avut
ca într-un fel de bunătate a destinului
uluitoare și neașteptată!

se pare că nu pot să-adorm

decât îndurând... așteptând să te-ntorci

să te întorci încă o dată la mine
iubite... chiar de va fi pentru ultima dată

Legătura cu restul

calmul acestui peisaj văratic de țară
se însوește acum cu pacea din inima mea...
căci mâine este ziua întâlnirii noastre
și simt că, în sfârșit, îți voi putea dăruia mai mult
decât o palidă mărturisire a iubirii mele...

poate ceva despre nemăsurata duioșie
cu care se tachineaza două păsărele pe gardulețul de sârmă

poate ceva despre bucuria copacilor tineri
care își simt fiece frunză alintată de mângâierea
liniștitoare a vântului...

poate ceva despre creșterea blândă a formelor însă și
despre perpetua lor destrămare pe care mai bine
decât oricine o știu nevăzutele duhuri ale norilor...
sau poate, într-un fel, o idee legată de felul ciudat
în care chiar cele mai statornice sentimente ale omului
împrumută mereu din culorile și misterele peisajului

De veghe, alături

prietena noastră mi-a spus de curând
că-i pari mult prea trist...
să fie oare la mijloc problema
plecării mele în luna septembrie...
ori poate un scor mai scăzut la testul acela...
ori criza constantă de bani...
ori criza firească
de identitate?

ei bine, nici eu n-am o identitate!
am doar o credință proporțională
cu cantitatea de îndoială
ce, cu mândrie, a precedat-o...

iar tu, la rândul-ți, te îndoiești
în vremea aceasta senină, de toate...

nu crezi în valoarea efortului
nu crezi în individualitatea de dinainte

de viață și de după moarte
nu crezi în sensul oricărui lucru
nu crezi în idei rămase neverificate

...deși eu îți repet că deopotrivă
le tot verifică și le recunosc mintea și inima
iar tu, firește, observă că această afirmație
la rândul ei...
e doar o altă idee neverificată!

dar tocmai pentru forța îndoielilor tale
eu mă întorc mereu la aceleași cuvinte, iubitule...
pentru că știu că vei ajunge să te îndoiești
chiar și de propria ta îndoială
(dacă n-ai făcut-o deja în misterele tale)

cât despre bani ori plecarea din luna septembrie
le voi trata doar ca niște aparențe ale neputinței...
iar despre diferența aceea de scor, să-ți mai spun
că între noi concurența îmi pare a avea o natură
absurdă... ba chiar, să știi, de-a dreptul ridicolă...
căci nu-i concurs să se întreacă stăpânul cu sclavul!

Acoperind plinul-golul

cântecul acesta nu se măsoară
în adâncime. prea tulbure-i apa...
doar cloicotul său e un fel de măsură

iubite! nu-i timpul ce ne separă...
sau e... însă eu nu-l cunosc
nu îl simt... cum nici spațul
nu-l știu... când sunt între noi
kilometri ori e numai o singură ușă
eu văd deopotrivă imensă distanță...
și totuși...
te regăsesc în mine-n orice vreme!

cum nu pot de mine uita prea mult timp
nici că mai pot de-acest interior chinuit
care te cheamă... fiindcă-ți aparține!

Mi-ai zis să scriu altfel, dar...

oh, baby

versurile mele hip-hop

sunt realmente neinspirate!

mă hotărâsem să le mai șlefuiesc în metrou

dar a venit un batrân veteran cu o vioară

și după ce ne-a cântat a mai spus

despre Isus și faptele sale vindecătoare...

totuși reține că am încercat pentru tine

jocul acela mai vechi și pervers

de-a fi un altul decât în realitate...

pentru că ubi meu drag

nu pot decât să te ub! ub! ub!

deși toată ziua de ieri nu ai avut pentru mine

nici chiar o singură-mbrătișare...

doar un sărut nedumerit și rapid

însă și pe acela

dacă ar fi să rememorăm până la capăt

...a cam trebuit să mi-l iau singură

Ca un adevărat om de știință...

afirmi că ar trebui să-mi controlez subiectivitatea
să mă exprim cu “probabil”, “într-o anumită măsură”... și altele
totuși... prin ce ar fi aprecierile cantitative
mai puțin subiective decât acelea valorice?
măcar ultimele se pot naște dintr-o atitudine asumată...

ei bine, să luăm atunci în considerație...
probabil, poate, într-o anumită măsură o să aflu vreodată
mai multe, iubitule...
probabil, poate atunci o să îți arăt cum manevrează
demonii mintea omului
îndreptând-o spre împietrire sau spre oscilație nebunească...
tot cercetând neîncetat și neîndoiosnic să îi ajungă
pe-o cale ori alta, la mai greu accesibila inimă...

Clocotul

nici pân-acum nu mi-ai dat un răspuns
de parcă ai știi că accept o tăcere a ta
ca pe un semn al enigmelor lumii...

că nu neputință îmi pare, ci o sfântă
retragere din comedia întunecoasă și rece
și mult prea străină a cuvintelor...

dar cât să aștept?!

știi oare iubite cum este o astfel de ardere?
cum brusc iubirea-ți acoperă orice perceptie?
cum ești și orb și surd și fără de glas
nespus de pierdut pentru tine și-n jurul tău toate?

Mereu...

îmi e dor. lipsită de formă iubire
dar aspru țesută pe suflet și deasă...

oh, câte-am avut împreună și încă
îmi par toate-un vis... e-amarul neajuns
de-a tot trăi în memorie ce lovește
în suflet, nu mai puțin decât conștiința
c-oricât de mult s-ar putea să dureze...

ne va lipsi totdeauna preaplinul

Plămada

mă cam cunoști tu, iubite
dar încă... misterele mele îți caută
inima
și fiece poem de-aici e un sărut
ori o îmbrățișare de taină a duhului...
și chiar iubirea ce ți-o port e-o criscalidă
de care te vei rupe poate-ntr-o zi
ca fluture...

Alunecarea

un timp ce ar trebui să fie-al deschiderii
când totul urmează să fie atâta de viu
pe cât e percepția și cuprinderea
cunoașterea bucuriei și a misterului
ascunse în ce-i pare minții numai informație...

sunt însă căzut!

am îndrăznit dintr-o dată să-mi spun
că ești prea copil... prea străin...
căci am avut prea puțină căldură
și mângâiere la tine în ultima vreme...
și tot mai des am avut sentimentul că zac
într-o capcană a unui joc obositor și ciudat
pe care n-ar fi trebuit să-l încep vreodată...

m-am abținut să privesc la râul ce sapă spre vale
și chiar acum, îngrozită, refuz să îi dăruiesc
cea mai vagă senzație...

dar știu că va duce-ntr-o zi pe un drum fără-ntoarcere
atâtea îmbrățișări și atâtea mângâieri cântătoare
ce acumă-mi sunt dragi mai mult decât toate...

oh, CINE în noi își ia dreptul
să risipească această comoară?
și CINE, hoțește, își pune din ea de-o parte?!

nu știu ce să mai fac cu mine, iubitule...
nu-mi mai ajung nici gândurile, nici lacrimile
să poată cuprinde fiorul acestei ruperi...
dar știu că se va rupe doar ce n-a fost al meu
de ce-a fost al tău în piece clipă...

Sunt dureroase îndoieri

tu chiar crezi că mă joc cu cuvintele... râzi
prea multă-mi seriozitate probabil
te descumpănește...

copilul mă-ntreabă unde e sufletul...
cât timp ne e dat să petrecem pe lumea cealaltă
mai înainte să ne-ntoarcem într-o nouă viață...
tu nu mă-ntrebi chiar nimică, iubite

să fii ajuns vreodată la inima ta?
să-ți fi alinat, pentru-o clipă, o parte din zbatere?

În noaptea asta...

nu mă lăsa să plec, să adorm...

căci vorbele mele nu te-au îmbrăţişat încă pe săturate
şi tot ce vreau e să îţi fiu alături pe mai departe...

în visul de-acum alergam pe o plajă cu tine
şi-mi amintesc gleznele tale goale, sclipind de nisip
şi părul tău blond, fluturându-ţi în urmă... privirea
albastră şi bună ca cerul, ca ruptă din cerul de vară...
şi-mi amintesc că ţi-am descoperit dintr-odată iubirea
învăluindu-mi inima, precum o îmbrăţişare de aripi

Tu nu știi, dar...

orice întristare a ta îmi este
precum o boală, iubite...
de-acuma
m-am resemnat să îndur
atent evitând să mă mai intreb
dintre durere și mine care
întâmplător, se va termina
prima...

Conținutul

ce ciudat că nu vei știi niciodată
cum te privesc, cum te simt
nu mai puțin în absență, decât în prezență...
ce loc necuprins las în inima mea
pentru acest minunat al tău portret în mișcare...

ce trist că nu te pot învălu în căldura cea bună
însoțitoare a gândului meu pentru tine...

Eu și Ea

tata îmi spune că până la toamnă se termină
c-așa e iubirea, o zi suverană, o alta dispăre...

și dintr-o dată îmi pare ușoară
o acceptare a faptului... treptat izbutesc
să-mi domolesc respirația, să îmi îndrept către lucruri privirea...
iar dragostea tace în timpul acesta și se pitește
asemenea unui copil poznaș, rebel
și joacă apoi pe străinul... o vreme văzând
pesemne, de altele fiecare

de izolare, ea însă prima se plătisește...
și cu un strigăt războinic ori un pervers
chicotit îmi sare, pe neașteptate, în cale!
învinsă sunt repede... poate acei
ce se retrag dintr-o dată și încă iubind
au o altfel de inimă!
dar și rana lor îmi pare atuncea
cu mult mai adâncă și mai durabilă...

Esență

mi-ai tot repetat că iubirea omenească este o iluzie
și nu te-am contrazis... bănuind deopotrivă că încape aicea
numai o formă de vis a adevăratei torțe...

dar totuși... chiar palidă
chiar de-i cu altele amestecată...
doar umbra aceasta plăpândă are puterea
de a aprinde în inima omului flacără!

chiar luciferică de-ar fi această iubire a noastră
o parte a ei, înălțându-se, va rămâne
în alte lumi mai profunde, nepieritoare...

numai ea va face ca dincolo să ne recunoaștem...
percepția celuilalt să izvorască din interiorul ființei proprii...
unirea dansului să ne dăruiască o nouă, incredibilă intimitate...
și fiecare să fie reflectat într-o oglindă mai proaspătă...

numai ea va face atunci ca și mai îndrăgostiți

bucuroși, să ne dezvăluim pe rând toate misterele...
pe când mângâierile și îmbrățișările noastre diferite
să reconstituie încă ceva din lumina noastră de-acumă
pentru o viitoare coborâre, mai bună...

Despre continua trecere sau despre...

cei ce văd umbra celor fragede și trecătoare
care au fost o parte din noi, acoperite acumă
de prezența unora noi... de uimirea percepției
acelei dulci, cunoscute sclipiri a trecutului în alții...

cei ce simt că îngerii sprijină doar trupul în creștere...
cei ce le înțeleg detașarea treptată și fără întoarcere
compensată numai de dragoste sau de o nebunie ce-aduce uitare

cei ce iubesc uneori dăruind tot ce au și ce sunt, nemaicunoscând
ezitare...
au vârsta sufletului meu, iubitule

Opac

de ce trăiesc amăgitoarea senzație
că pot vedea, când eu totuși
nu văd...
că pot auzi, pot vorbi
când eu încă n-aud, nu vorbesc
nu îi cunosc pe acei ce percep dinăuntru
iubirea?

de ce trăiesc neliniștitoarea iluzie
că pot să m-afund în abisurile tale, iubitule...
când eu nu pot încă să îți contemplu
nici măcar chipul?

Justificarea

e adevărat că nu există iubire
să te ferească de rupere și dezastru...
atâți au părăsit această lume iubind
fiind, deopotrivă, iubiți cu disperare...
atâți, sărmani, de-abia au apucat să iubească...

de-aceea ți-am și spus la începuturi povestea
acelu băiat atât de frumos și isteț
la unsprezece ani îndrăgostit de profesoara lui
de matematică...
la-nmormântarea lui, mama
se-mbrățăse cu femeia pe care-o iubise
și deopotrivă își amestecaseră lacrimile
într-o îndurerată, dar incomparabilă recunoaștere...

iar eu te iubeam deja când îți povestisem istoria
și numai gândul la această călătorie fragilă a noastră
a fost destul să îmi depășesc vârsta
a fost destul să îmi biruiesc teama... oricum

înaintea iubirii ea mi s-a părut totdeauna o farsă!

ades am auzit pe supraviețuitori spunând
că numai iubirea și lupta dau sens
oricărui fragment omenesc dintr-o viață...
iar tu va trebui să recunoști asta, iubitule
...cel mai târziu într-o zi de rupere și dezastru

Atunci și acum

la vârsta egală cu-a ta
scrisesem deja atâtea pagini de dragoste
în singurătate...

le-am scris parcă ieri... doar atunci
am mai gândit și simțit cu-atâta intensitate...
eram la fel de nebună, la fel disperată
dar mă gândeam prea adesea la mine
și mult prea rar la iubitul de altădată...
presimțeam, însă nu cunoșteam gustul sacrificiului
nici pe acela al abandonului care doar speră
doar crede într-una și iartă...

poate când eram încă Tânără și neîncercată
când mă interesa și ceea ce putea fi gândit
fără a fi simțit deopotrivă
aș fi încercat, dar n-aș fi reușit să iubesc astfel...
mai mult pentru un altul, decât pentru mine, iubitule
mai mult pentru Dumnezeu decât pentru un altul...

Manifestarea

ce poate fi dăruit unui om
așa fel încât iubirea de-acesta
să poată fi împlinită vreodată?...
ce altceva decât munca
de a încerca neîncetat să te descoperi
prin transmutarea iubirii în faptă?

așa m-au învățat acei copii...
certați amândoi, fiecare vedea
de partea lui vina întreagă...
să fie oare de dragoste adâncă
vreo altă dovardă mai mare, mai dreaptă?

prea minunați prieteni ai mei
în care admir nu numai ființa
ci și iubirea cea mare ce-i leagă...

Ce vrei să știi despre libertate?

în îndoială și refuzul obstinat nu îmi pare
să fie o mai mică limitare decât în credința
cea mai fanatică...

dar nu cred în indiferența ta, iubite!
nu văd la tine, în toate, desprinderea...
ci mai degrabă presimțirea unei libertăți a sălbăticiei
curajul de a evoluă după legi încă necunoscute
și-aceasta două... mă încântă fără încetare!

îmi plac mai tare grădinile sălbaticice
și mai puțin mă interesează ordinea
decât creșterea... o formă abruptă de înălțare
eu deslușesc chiar și în gesturile tale crude, iubite
durerea ta sublimată în forță mi-e dragă...

Alăturare, nicidecum cuprindere

nu-mi construiesc cu certitudini
iubitule, îmbrăţişarea ori mângâierea...
nu caut misterul acestui izvor ce îmi pare
mai vast decât lumea şi cosmosul

şi poate nu te-nțeleg mai deloc
cum tot îmi repeşti...
poate apele tale-s cu mult mai adânci
decât ale mele... şi totuşi
mai limpezi...

dar dacă-ţi doreşti să vorbeşti cu mine...
eu mă pricep să te ascult cu atenţie, neobosită
dacă-ţi doreşti să mă ai aproape...
eu mă reped către tine, cât mă ține fragila mea inimă
dacă-ţi doreşti mai multă distanţă...
eu mă retrag în tacere, înghiţindu-mi lacrimile
iar dacă-ţi doreşti să te rupi pentru o vreme...
eu mă pricep, pentru o vreme... să imit supravieţuirea

Încercarea de rupere

am amortiț...

mai invidioasă ca niciodată

pe cântecul păsărilor

pe viziunea lor din înalt...

rănită de această pace nespusă a ierbii

ce nu-mi poate ajunge la inimă!

victoria credinței mele

era de așteptat... mai puțin

interiorul golit

ca aspirat de o forță străină

rămas fără speranță, bucuria

sărutul, mângâierea, îmbrățișarea

cuvântul tău bun și surâsul...

ășa se face c-aproape nimica

nu mi-a rămas, iubitule, să mai recunosc din mine!

*

prea brusc am fugit de umbrele tale
căci ele au făcut să-mi apari dintr-o dată
ca un străin!...
acum însă doar
mă văd depărtat de iubitele-ți gesturi și fapte
nu pot să uit... ființa mai adevărată!
și greu mă împiedic să urlu, să sfâșii
o parte din mine ca o fiară sălbatică...

implor o durere mai mare mai aspră
s-acopere o dată necruțătoarea dorință nevoie
să mă reped după vreun telefon să te sun
să fug după tine ca o nebună
să-ți cad la picioare să-ți strig
c-accept orice compromis că mă mulțumesc de acum
cu orice firimitură a atenției și iubirii tale...
că pot foarte bine să mint să joc teatru
să mă preschimb într-o altă ființă, oricare
dacă pe-aceea alta tu și-o vei dori aproape...
să-ți spun iartă-mă fie-ți milă de mine iubitule

eu nu mai înțeleg din mine decât destrămarea...

credința mergând înainte

îmi este acumă dușmană... urăsc

înverșunat tot ce mă-ndepărtează de tine!

*

dar iată...

va trebui să îmi înlănțuiesc fără milă iubirea...

va trebui să înving această disperare care mă macină

fără să fac nimic altceva decât să-mi trag sufletul

de pe o clipă pe alta, fără să fac nici un apel

la memorie...

doar să respir aceste zile de întuneric știind

că nu vor trece lăsându-mă mai puternică

ceva mai puternică pentru viață, cum crezi și afirmi tu iubite

ci, inevitabil, mai slabă...

și, după obicei, că nu voi izbuti să rezist

decât cultivând așteptarea de chin și de vis

obișnuindu-mă lent cu durerea acerbă

precum cu orice altă otravă...

*

îți amintești cum ți-am mărturisit
că te iubesc și te-aștept pentru oricât de puțin
vei vrea, cu adevărat, să fii lângă mine?

iubitul meu...

eu pentru cine am mai avut atâtea mângâieri

și poeme...

eu pentru cine am mai avut atâta nebunie

atâta răbdare...

pe cine-am mai îmbrățișat cum te-am îmbrățișat pe tine
de cine oare m-am mai simțit atât de aproape?

știi bine că între noi nu poate exista rupere!...

aștept însă ziua nevoii tale de mine
căci am gresit crezând c-ai trăit-o deja
- mereu, aceași naivă eroare...

nu s-ar fi pus problema atunci
să ne ascundem, să nu poți să alegi
să fim complici în viață-nșelătoare...

aștept... considerând din când în când zădărcicia
demersului c-o mare probabilitate...
dar mi se pare mai importantă lupta decât victoria
mai important să te aștept pe calea cea bună
mai important tu decât eu pentru mine...

și teamă e în reflux dinaintea acestui nou sens
cu greu întrezărit printre lacrimi...

*

nu omit că ai remarcăt în cuvintele mele scrise
o cantitate copleșitoare de fantezie și relativitate...

oh, ce păcat că n-am cum să-ți arăt
ce întrebări pun eu sufletului
despre perceptia sa și mișcarea și apoi
cât de clar, cât de repede îmi răspunde...

credința pe care o cunosc eu, iubitule
e numai starea relativei apropieri de adevăr

pe care i-o dă omului obișnuința
de a-și cerceta atent propria inimă...
și dacă numai iluzia este cea care o crează
te las pe tine să mi-o demonstrezi rațional
(desigur, după cunoașterea stării cum se cuvine)

*

dar tot am cunoscut ceva din minunata parte
strălucitoare a ta... i-am resimțit durerea și forța și zbaterea
și am luptat pentru ea cu armele blânde ale iubirii
și încă mai lupt
prinț-o alegere a întregii mele ființe...

și chiar retragându-mă în mai vechea celulă
nicicând, iubitule, înfrângerea nu-mi voi recunoaște!
nicicând nu voi renunța să mă rog ca sufletul tău
s-arate puterea onestității
și-a demnității care învinge orice obstacole...
nicicând nu voi renunța la speranța că te vei încălzi
cu totul treaz în izvorul de lavă fără de care
îmbrățișările mele n-ar fi existat

nici mângâierile, nici poemele
nici măcar șoaptele...

*

ascultă... în ciuda aparențelor poate
nici acesta n-a fost finalul unui episod de telenovelă...
o mică dar esențială diferență între realitate și imitație
ce-ntotdeauna poate fi percepță
dacă împreună lucrează mintea și inima...

iar dacă mai perseverezi în a face asta
după o vreme confuzia încetează, incertitudinea se risipește
până și cuvintele ajung să fie neașteptat de adevărate
(deși niciodată ca o îmbrățișare de adevărate!)
...și-atunci poți în sfârșit descoperi în iubire
unificarea, semnificația
și înțelegi că înainte de acestea nu poate exista libertate...
căci nu poți alege necunoscând darurile lumii
neobservând că frumusețea e cea care vine la urmă
în chip de bucurie și de bunătate...

*

îți tot dăruiesc asemenea scrieri, iubite
pentru că știu că există în oameni ceva
care înțelege chiar fără să măsoare ori să verifice...
și-aceluiași luminos al tău îi dedic lupta mea
nebunia și tot lui îi dedic o memorie a fericirii încă intactă...
dar, mai ales, îi dedic această așteptare de dragoste
pe care fie a ta putere, fie a mea slăbiciune
mi-o vor întrerupe de-a lungul misteriosului drum de viață...
iar dacă se va întâmpla să fie a doua, iubitule
eu sper că o putere mai mare, mai bună
îmi va reaminti să te-aștept răbdătoare
atunci când voi fi de cealaltă parte...

Duelul

păreai să mă disprețuiești, iubite
chiar după ce-ai citit poemele acelea despre supraviețuire...
prea mult ai încercat să mă lovești cu cuvintele, faptele
cum niciodată până atunci n-o mai făcusești...
părea apoi că te-ai săturat de lupta cea crudă, iubite...
căci te-ai retras... în mod repetat
ai declarat încisă discuția

să-mi fie oare asta pedeapsa
c-am încercat să mă rup
de tine, încă o dată ?...

*

dar dacă ți-ăș plângе în brațe o noapte
cedând eliberată de apăsarea suspinului
tu oare mi-ai îmbrățișa singurătatea?...

sau te-ai uită în jur, căutându-ți săgețile, arcul?!

plecat pentru victoriile acestei lumi
nu-mi poți aduce înapoi decât moartea...
doar ea. poate abil deghizată într-o formă sau alta
nicidecum sufletul... care cu atâta strășnicie
e surghiunit în pustiu... refuzat
deopotrivă lui Dumnezeu
ca și mie...

Nu sunt un fanatic

eu cred în varietatea
nelimitată a căilor de evoluție...
dar cred și în varietatea
cu limită a drumurilor înfundate...

deși n-am siguranță să le identific
mă feresc cel puțin de asumata lipsă de sinceritate!

se pare că-n confruntarea cu propria slăbiciune
timpul n-aduce neapărat oboseala, iubitule...
cu mine mă lupt tot mai aprig, de fapt
aicea îmi pare că sunt chiar mai Tânără
decât ești tu, uneori, minunatule...

Dincolo de nepuțință

nevoia de a mă dăruia copilăriei
nu mă face să uit de tine, iubitule...
în tine raza celor ajunse la plenitudine
pe când în ea, strălucirea mereu în creștere...

și cât de dragi sunteți amândoi inimii mele...
cât aș vrea să vă pot iubi cu puterea ocrotitorilor...
cât aș vrea să vă pot deschide porțile lumii celei adevărate...

și cât aș vrea, iubițiilor inimii mele
ca voi să intrați primii...

Detașare și aparență

ce greu mă satur de singurătate...

sunt clipe când doar ruperea mă face să mă mai alătur lumii
prea nu găsesc nimic mai viu, mai adânc în vorbele
ori în faptele oamenilor...

cum am însă vocația aceluia ce observă, judecă, tace
privesc mereu... și acest torrent molcom
de curgere a peisajului, a nouului
se-amestecă tot mai rar cu imaginea ta din mine...
iar dacă de pruncul năstrușnic nu știu vreo desprindere
îmi vine să cred c-am ajuns, în sfârșit
sa gust detașarea de tine, iubite...

și totuși... fragilul echilibrul presupune mereu o întoarcere
ce altceva decât credința reîntâlnirii
ne dăruiește pacea în singurătate?...

iubite, îmi pare că liberă-s astăzi
doar pentru că noua noastră unire
mi-e minunat de sigură și aproape!

Jumătate

deodată

am realizat c-am fost trist

fără tine...

nici n-am zâmbit mai deloc

nici n-am râs

nici nu m-am bucurat

de pământeștile înlesniri ale clipei

vreo dată...

deci o să crezi

dacă-ți voi spune acuma, iubite

că în pofida viclenelor valuri

statornică mi-este iubirea de tine

ca marea...

mereu necuprinsă-n intenții

și șoapte?

Singura formă a angajamentului

mai mult în iubire decât în rațiune
se vede umilința naturii umane

noi obosim să păstrăm arderea...
ne luăm cu gânduri fără importanță
cu multe imagini și gesturi mai proaspete...
și-odata în visul de ziua ne-apare
departe de suflet mai vechea cetate...

de-aceea chiar timpul acestei vieți este pe măsura
umană a trădărilor și a neputințelor noastre!

dar împotriva acestor umbre ciudate
eu tare îmi doresc să te iubesc totdeauna, iubitule...
să te iubesc la trezire din adâncurile cețoase ale bătrâneții mele...
să te iubesc în orele zilei din viitoarea incomodă
rezistență zilnică...
să te iubesc înaintea somnului cu tot sufletul meu obosit
de prea multe pierderi și zbatere...

să nu pot trăi în afara acestui continuum al dragostei nealterate...

cunosc însă... dorința cea bună se pierde
în bătalia cu teama și judecata
prea rar reușind să devină voință a inimii...

dar poate c-această schimbare de-o clipă, așteptată...
e chiar începutul căii fără întoarcere.

Limitare

mă supăr încă amarnic, iubite...

să nu recunosc nici în mine pustia, apriga zbatere?

credeam că nu am trăit prea comuna viață de schimb
că n-am pretins niciodată prea multe în dragoste
- atunci de ce m-a atins în adânc neputință
de dăruire a atâtor ființe iubite?...

cu mintea am acceptat neajunsul, cu inima
n-am izbutit niciodată... să fie
aicea întâiul dintre-ale firii mele păcate?

Nevoie și amintire

da. recunosc, mi-ar plăcea și acum
să mai zăresc la tine acea dăruire a începutului
acea copilărească și plină de suflet urmare a altuia
ce-atât de mult se-asemăna cu iubirea adevărată...

cum altfel să fie când eu încă trăiesc
necontenit aceași nevoie mai veche și ardere...

când flacăra mea se nutrește din profunzimile tale, iubite
și astfel pot trece peste insinuările reci ale mintii
care încruna asociază, compară și cântărește și clatină
dintr-un reflex al funcționării, de inimă separate...

când astfel încă mai pot să-mi înving egoista temere
că-mi va fi dat să-ți iubesc doar amprenta neclară
din mine... pentru un infernal rest de viață

Încercarea...

să îți explic unicitatea dăruirii
ar fi prea mult pentru mine...
ori prea puțin pentru tine, iubite...

eu știu că mai mulți poți iubi dintr-o dată
deși diferă și cu altă măsură în dragoste...

să-ți spun însă că există un simț al unicății perechii
ce se-nsoțește cu același nepieritor simț al eului

să îți mai spun, minunatule, că iubita ce este deodată
copilă și mamă și soră dar, mai ales, prietenă totdeauna
alătura de iubitul ce-o completează în toate
formează împreună o ființă mai trainică
decât amândouă... și că doar Acesta e sensul
adevăratei, deși mult prea rarei căsătorii...
deopotrivă dăruită lui Dumnezeu
ca și oamenilor

Fericiti

de câte ori mi-ai zâmbit în noaptea aceea, iubite
îți povesteam despre cei dinainte iubiți și chiar când
se întâmpla să tăcem amândoi
nu se-ndura nici unul s-adoarmă...

de câte ori ne-am îmbrățișat în noaptea aceea, iubite
uitând neîncetat de trupuri, limite, fapte...

și-așa înc-o dată ne-a prins răsăritul
în starea comună de veghe și dragoste

Lumină caldă

frumusețea ta răzbată
chiar și în întuneric, iubitule...

și gesturile-ți sunt frumoase asemenea chipului, trupului
și acele izbucniri de revoltă ale inimii tale
care-ntrerup profunda stare de bunătate
cu câte o cruzime neașteptată...

frumoase sunt și acele priviri triste
pe care le-am contemplat în poze mai vechi
dar în nici una din cele de-acuma, cu mine...
de fapt
frumoase sunt toate privirile tale, iubitule
chiar și în întuneric...
chiar și în amintirea cea mai îndepărtată...

Forța

furtuna de vară care se defășoară în noapte
unind într-un dans sălbatic frunzele plopilor
se-aseamănă tare cu tine, iubitule...

puterea îi pare crudă și amenințătoare
dar are, în toate, o măsură de taină...
lovește un pic mai puțin decât mângâie
trezește mai mult decât insinuează o îmbrățișare
se duce semeață, deodată, cum vine...
lăsând în o mie de fibre ale planrei, chemare

Tăcere

n-ai vrut deloc să îmi spui ce te supără
ori ce te-a îtristat din vorbele mele...
nici nu mă mai privești, preschimbat
într-un loc dureros, neînțeles și străin
pentru inima mea rănită...

de parc-ai fi descoperit dintr-o dată, iubite
ca și nouă ne e dat să suferim deopotrivă
în aceste peisaje brăzdate de-orgolii și teamă
în care ne privim fără a ne putea recunoaște...

de parc-ai fi descoperit dintr-o dată, iubite
ca și nouă ne e dat să ne îndepărțăm câteodată de cuib
în zbor chinuit și amarnic, până la distanță
la care adâncă iubire apare drept moarte...

Intenții

dacă nu înțeleg prea multe din tine, iubitule
poți tu să mă ajuți într-o măsură a micii cuprinderi?...

nu vreau decât să adâncesc îmbrățișarea, s-ajung
să-mi potrivesc mângâierile cu mișcarea
impetuoasă a acestor valuri...

nu vreau deloc să te acopăr ori să te prevăd, iubitule
și aici e mai mult decât un gest de luciditate...

Rămâne de descoperit...

locul comun
al celor mai omenești, totuși necunoscute
din care se înalță la suprafață doar intuiția...

cum, de exemplu, descopăr deodată că roadele
îmaginei se amintesc mai corect ca acelea ale cunoașterii...
ori, de exemplu, descopăr că mângâierile mele pe-oricare
bucată a trupului tău prind forma aceea ciudată
neînvățată... de aripi

Frații mai mici

iubesc încă sufletul animal...

e încă loc pentru musculița de pe hârtia aceasta
pentru pisoial din brațe care mă linge cu limba lui aspră
și, mai ales, pentru câinele dormitând la picioare, sub masă...

lor le cunosc mai bine gesturile, abandonul
durerea și bucuria, încrâncenarea, teama și lupta

nu uit că animalele se însotesc cu misterul
aceluia sens mai profund al ființei umane
chiar ele de-a pururi misterioase...

iar gândul la evoluția noastră comună
îmi luminează vesel în ziua și noaptea de singurătate

Regrete

cât de departe ni-s totuși
acelea comune, pierdute, pe care
prea mult le iubeam de copii...

asprita perceptie a sufletului
nu mai cuprinde acumă nici unul...

numai o umbră neclară a vorbei
ce încă veghează atentă-n cetate...

*

în căutarea celor de mult apuse
captate de suflet cu uimirea acelei conștiințe îndepărtate
ce însotesc în căldură și culoare orice recunoaștere
îmi amintesc fapte stranii, altele triste, prea rar
câte-o explozie de bucurie sălbatică și neașteptată...

cum oare îmi voi aminti aceste momente cu tine, iubite...

cu tine prietene scump... cu tine copile...
cu tine preaminunate părinte al meu...
cum oare voi reuși să le smulg din noapte?...

- aceasta n-a fost o cercetare a peisajului
ci o pictură nepieritoare a sufletului
cu-același penel de speranță și disperare...
- sunt mic în cuprindere, Doamne... o știu
doar focul arzând înăuntru-mi e mare!

O altă cale

cum să mai caut vreodată înțelegerea
celor ce mă unesc cu trăirea animală
ori cu adâncă visare a planetei
ori cu lucirea complice a pietrei în soare?

cum să mai caut vreodată înțelegerea
celor șoptite de îngeri, tăcute de oameni
celor mărturisite de mine în singurătate...
când tot ce fac e să te caut pe tine, iubite?

Și încă ceva...

oh, nu uita să te întorci la mine, iubite!

mai lungă și grea-i totdeauna o așteptare a sclavilor

pe ea numai stăpânul o poate-ncheia vreodata...

numai acela

care adăpostește...

ucide...

sau eliberează

Să zicem că...

m-am obişnuit cu dorul de tine.
ca orice durere, se poate trăi cu artă...
încerc tardiv să te mai privesc cu privirea începutului
libertatea-mi dădea atunci o iluzorie putere de cuprindere...

atunci erai doar o umbră, un om ca oricare
și nicidcum un alt univers, capabil să mă dizolve!
atunci vorba mea pentru tine
era numai îmbrățișarea fugară
a călătorilor ce se-nțâlnesc pe poteci neumblate
și se încurajează unul pe altul pentru expediția solitară...

atunci nu ascundea periculoasa flacără a nevoii
și-a abandonului... atunci
doar tu te mișcăi după mine, iubite...
eu... obosită să-alerg, am greșit
probabil, când am decis să rămân locului.

Prea Tânăr

gustul libertății după care Tânjești tu, iubitule
nu-mi pare nimic altceva decât o impunere a mai vechiului sine
care vedea, respira, surâdea mai senin
după modelul curat, însă atât de egoist al copilului...

o clipă, sărmanul meu... de ai vedea în lume iubirea
și-n tine nu ar mai fi drum înapoi niciodată...

Tentăția necunoscutului

nepotolitul tremur al frunzelor
în vântul acesta profund de septembrie
e o vestire a schimbării apropiate...
dar totuși, el face și mai copleșitoare splendoarea
acestei vieți inconștiente triumfând în lumină
- un chip comun ce oglindește încă vara...

în mine pleiada misterioasă
de peisaje necunoscute, totuși familiare
se mișcă deopotrivă pătrunse de-o subtilă agitație...

atât de mult aş vrea să mă duc, să visez, să mă pierd
și apoi să mă regăsesc într-o iubire mai mare, mai bună
care să-nalțe și-această nebună a mea pentru tine, iubitule...

Ciudata determinare

de ce mă întorc totdeauna la tine
când bunătatea ta nu mă mai convinge
și oboseala face să strălucească ideea de renunțare
alături cu neputința de a mai lupta pentru înțelegere?

oh, tot pe tine te caut cu ultimul gând dinaintea somnului
și tot tu ești primul pe care îl întâlnesc când alunecarea
se termină...

în vis distanța-ntre noi îmi pare c-ascunde misterul
m-așteptă și mă vrei, te trădează privirea...
doar de chemat... nu mă chemi niciodată

La ce bun ...

nu cred că văd mai departe
ca cei mai tineri, iubitule...

nu cred că judec mai bine
și nici că m-am obișnuit mai mult
cu cele știute ale lumii, decât aceștia

nu cred c-a fost pentru mine culegerea fructelor vârstei...
n-am câștigat nici pace, nici putere ori cunoaștere
nici nu m-au bucurat mai mult ”maturele”-mi intuiții
ca, în adolescență, rezolvarea inspirată
a vreunei probleme de matematică...

n-am căutat, iubitule, compensații neclare
pentru această risipire neîncetată...
eu doar, cu aceași privire copilărească
am încercat să descopăr frumusețea ascunsă a vieții...
și am găsit ceva în iubirile dureroase

Teama

chiar cred că gândurile tale nespuse
m-ar cam durea... mai tare însă mă doare
să mă surprind bănuind.

mă înfior
la orice tăcere a ta și la orice
gest îintrerupt...

tot întrebându-mă
dacă mă iubești, eu aştept
și urmarea...
și, deopotrivă...
finalul

Ce spui, de fapt...

tu crezi că iubindu-te atâta sunt proastă?

sau este mai degrabă-mpotrivirea
la nașterea aceluia înlănțuit de iubire
a celui care-ar spera și-ar suferi
cu aceași măsură nebună văzută la mine?

sau este mai degrabă cunoașterea
aceluia neiubitor și crud, ce se-nsoțește totuși
cu mila?...

iubitule, nu un exces de iubire mă sperie
nici gândul la apropierea perfidă a sfârșitului...
ci numai miciile tale respingeri și abandonuri
în care văd niște premergători inutili ai acestuia...

La mare distanță de luciditate

frustrările iubirii

care ar trebui să fie doar trecătoare neîmpliniri
pot fi sursele oricărei nebunii posibile!

de-aceea visez la acea iubire angelică
ce nu așteaptă decât răsplata creșterii celuilalt
dar adresată egalului... nu copilului
cum bunul părinte ajunge să o cunoască

numai iubirea pură e îngăduit să crească atâta...
fără oprire și fără tentația
preaîmplinirii sale în moarte

Un fel de a vedea

ți-am povestit?... iubirea noastră părea în visul acela
în centru, o grădină botanică... de jur împrejur
o rezervație de animale minunat aranjată...
spre margine însă, imensă... o junglă
de neînțeles, devoratoare, sălbatică

cele dintâi, luminate de străluciri și armonii așteptate
ultimă, de o frumusețe care mi-a tăiat respirația...
un aer bogat în teamă...
și nebunie....
și libertate

Cineva te privește, iubitule...

un copil

și, nu mai puțin, un bătrân

și o iubită

și-o mamă

și fiecare în feluri aparte

se-ncreșcănează să te iubească...

copilul cuminte îmi pare însă adesea

anume născut pentru dragostea asta...

de chinui copilul și-l cerți, la sfârșit

el tot se repede la tine în brațe!...

Nu știu ce iubești la mine, dar...

dacă iubești iubirea mea pentru tine
pe mine mă iubești... chiar pe mine
și chiar într-o măsură mai mare...

dacă iubești iubirea mea pentru tine
ce va părea pentru o vreme distrus
întotdeauna va cunoaște refacere...

Cândva, poate nu prea departe...

ceva te va impresiona și pe tine iubitule...

mai mult ca lacrimile mele de disperare

mai mult ca povestea uciderii creștinilor

mai mult decât presimțirea apropierii războiului

există o zi a schimbării ce așteaptă să te cunoască

și trăsnetul suferinței este deja pregătit pentru tine, iubitule

deplin pregătit să-ți pătrundă deodată în toate

celulele trupului, mintii și sufletului

vei fi prăbușit tu atunci... însă eu

voi aștepta să te întorci apoi în splendoarea

acelei ființe mai mari și mai bune

pe care-am deslușit-o mereu în umbra manifestării

Recunosc

îm-bră-ți-șa-rea ta, dragule...
e noaptea blândă de vară cu stele
când am trăit într-o frunză de castan
bucurându-mă de adevărata recunoștință...

e vorba, dragule, de valul acela lăuntric
ce mulțumește întruna, cu o căldură mai mult decât omenească
tăcuților martori ai lumii, în sine...
și-n toate apoi... prea bunului Dumnezeu

Tu știi?

ce greu mă despart dimineața de tine...

și cât de amară voința

de-a nu-ți fugi în urmă

de-a nu te mai căuta

de-a nu îți scrie încă o dată

de-a face întruna, întruna abstracție...

și cum paralizez deseori în forțarea

de-a rezista când tu pleci

și-apoi stai fără mine...

și cum mai pândesc meschina trecere a orelor

și cum mă mai zbat asemeni animalului neajutat de imaginație

și cum se face că dureros

de mult am ajuns din tine o parte...

Nu văd altceva

să merg deci, cu orice preț, mai departe...

nemaiținând numărul zilelor, nopților
nemaioprindu-mă sa îmi contemplu amarul
torturilor la care mă supui, iubite...

(chiar amintirea nefăcând decât să le sporească)

să merg deci, cu speranța inimaginabilei creșteri
ce încă-mi luminează cărarea... aici
la doar un pas jumătate distanță de moarte

În replică

singura bogătie este aceea a cuprinderii
la care mintea și inima deopotrivă participă...

presupunând că ai dreptate când zici
c-ai reușit să mă cuprinzi cu totul, iubitule
și plăcuseala și enervările tale ar trebui să-ți devină
simple amintiri, pentru-ntreaga ta viață...

Pe drumul cel bun

vorbindu-mi despre blocajele mele
despre distanța pe care o pun între mine și oameni
de violențele mele pe care-ncepusem
a nu le mai recunoaște...
ai mai salvat ceva din inima mea, iubitule!
și parcă nu știu acumă deloc
cine deci face pe cine mai bun ...
cine mai puternic...
cine trăiește, iubește mai mult
magicianule,
cine din noi e oare acesta?...

ăș spune acumă că tu... însă totuși
când flacăra ta e atât de semeață
de ce nu mai cred că la începuturi
că sunt un binecuvântat al căldurii tale?

tu cum strălucești când mă vezi torturat
rupt în bucăți de prea multă îndoială și zbatere?

Trecerea

uitasem o vreme ca nu sunt nici Tânără
și nici frumoasă destul pentru tine, iubitule...
dar tu, între îmbrățișari, mi-ai amintit-o
ca pe-o condiție a unei schimbări așteptate...
la fel cum mi-ai reamintit de teamă mai veche
că plăcțiseala urmează cunoașterii și îndepărtează...

și-atauncea mi-am reamintit fără teamă și eu
de buna speranță cu care îmi însوțesc presimțirea
cea veche, amară, de boală și moarte...

nici bănuiești ce adesea am vrut
să te eliberez dintr-o dată de mine, iubite...
căci invers
n-am reușit pân-acum niciodată...

Un monstru credincios

mânia

luând chipul nerecunoașterii ori negării
de loc premeditatelor gesturi de grija și bunătate
aproape că se măsoară-n tărie cu dragostea...

oricum se întrece amarnic cu ea, o amenință
că o doboară, c-o strică
că-și face o dată și veșnic dreptate!

decât însă luciferica luptă pentru putere
iubitule, de-o mie de ori aş opta pentru moarte...

Nu eu, ci Ea în mine

cât de profundă este această cunoaștere
ce tainic alimentează iubirea de tine...
nesprăjinită de vorbe, neîntărită de fapte
o-ncredințare dintr-un abis neatins
de raza firavă a forțelor minții

căci n-am eu acelea dorite, se pare...
un trup mai frumos și mai Tânăr
o judecată poate mai simplă și practică...
eu nici cuvinte plăcute, de-ai încă nevoie
nu prea mai am pentru nimeni, iubite...
ci doar o iubire prea sufocantă și sufocată
ce știe că nu se va stinge ea prima în noapte...

Tainica legătură

tu mult cunoșcătorule... cele玄mice le mai știu
și eu într-o mică și chiar puțin mijlocită măsură...

încerc să le redau cu fiece mânăiere
le retrăiesc la fiece îmbrățișare...

sunt doar un embrion în percepție... dar îl recunosc
e un real cu preaplin de ființe, imagini, cuvinte și vise
în care mă simt cufundată precum niciodată în lume...
mai corect cunoscând pe aceia văzuți și mai mult
resimțind din căldura acelora nevăzuți încă...

Tu altfel ești...

lumina ta minunată scapăra uneori a furtună
o strălucire prea rece ce taie deodată în inimă...

de aceea vreau să-ți repet că nu cred în numărul anilor
nici că speranța se-nsoțește cu experiența acumulată
nici creșterea în iubire cu aşa-zisa maturitate
nici suferința cu puterea de-a îndura mai departe
deși, minunatule... poate corect ar fi fost astfel
într-o lume un pic mai cunoscătoare de speranță și dragoste...

iar dacă mă-ntorc la cele mai vechi disputate
îți mai repet că nu egoismul îmi pare a fi sursa iubirii
ci tocmai dăruirea divină ce-apare-n absența
prea efemeră a acestuia...
și nu e adevărat că puterea e a diplomatului ce ascunde
ci-a visătorului ce afirmă adevărul... o calitate divină a mișcării
apare ca rod al curajului, niciodată al fricii!

și-ți mai repet că măsura acestora spuse de mine, iubitule
n-o știe gândirea ta tinerescă... ci inima!

nu-i o nevoie a mintii aceea ce-acoperă totul...
ea nu se poate justifica prin obiectele înghețate ale gândirii
și nu se poate împărtăși prin atingere ori contagiune

Mi-ai scris un poem

tu... ale cărui versuri atât de triste
îmi tulbură carnea, privirea și suful și spiritul...
tu spui cu adevărat ceva dincolo de cuvinte
și joaca ta e un simbol mai adânc pentru căutare...

dar dacă pe mine m-ai văzut ca pe-un fugar, iubite
ca unul care se plătășește și zboară spre alte spații...
am fost doar chipul dorinței tale de rupere ori poate
al spaimei...

nicicând iubitule nu-mi va fi destulă cunoașterea
nicicând puțina cunoaștere nu-mi va hrăni o iluzie de posesiune
nimic nu mă va-ndepărta, afară de lipsa bunătății ori indiferența

și chiar posibila ta decizie de a explora mai departe
nu mă va-ndepărta decât printre-o firească relativitate...
căci până nu-mi va fi îngăduit să alerg după tine, iubite
eu voi rămâne să te aștept locului.

O permanentă minune

căldura ta m-a făcut să cunosc în mine o lacrimă
din iubirea pământului și a soarelui și a îngerilor...
o ordine a frumuseții în care deopotrivă-ncetează
confuziile, grijile, teama, oboseala...

îmi este dat de acuma, iubitule
să mă-ntorc în peisajul epuizant și necruțător al nevoilor
doar cu o mică parte de inimă...

Echilibrul

am prea puține cuvinte, idei
doar starea de bine a păsării-n aer
doar pacea pe care prea rar o-ntâlnesc
însă deopotrivă-n multime ca și în singurătate
și care mult datorează chipului și îmbrățișării tale, iubitule
aș spune chiar că i-au devenit indispensabile...

cele obișnuite ce mă îndepărtau adesea de mine
pentru a mă dărui unor lumi mai pline de viață și bucurie
nu reușesc să mă îndepărteze de tine, iubitule...

cele ce mă-ntorceau către mine, fără nici o excepție
de tine m-apropie acuma, încă mai tare...

Aici

univers de război în care iubirea
se însوește îintruna cu suferința...

se pare că-i destinat
celei mai avântate curgeri
să meargă-mpreună cu râul de lacrimi...
nu doar să se-ntretăie uneori
pentru o scurtă vreme
ca altele...

Cu corp, fără corp, cu granițe, fără granițe

în aerul tremurător al dimineții de toamnă
ajung să recunosc zbaterea mea tot mai cețoasă...
pierdut mi-e sentimentul că am cunoscut cerul acela albastru
din care iubirea curge spre om, îmbrățișându-l
ca pe o particulă...

chiar disperarea mocnită știută din copilărie
ascunde strigătul prea îndepărtat al amintirii
acelora minunate și acum apuse...
căci e adevărat că am cunoscut și-am iubit alte raze mai bune
iar gustul acestei uitări mi-e nesuferit ca cenușa...

Cred, sper, știu?...

știu că dorința secretă de moarte ascunde
o mai adâncă nevoie de schimbare!...
ascultă... aș vrea să mă schimb pentru tine, iubite
cu o putere pe care o au doar revărsările tale...

să nu mă mai poți recunoaște nici cu atingerea
nici cu privirea, nici cu trufașa-ți minte iscoditoare...

că numai cu inima, numai cu inima
și numai cu timpul... iubitule

Refrene albastre

cât am trăit suferința desprinderii
cu tine încă alături, iubite...
tu nu mi-ai dat niciodată vreo șansă.
nu știu deloc
ce a fost pentru tine vorba aceasta
de taină a mea ori mângâierea ori îmbrățișarea
ori multele nopți nedormite
ori multele-mi lacrimi...

când mult, când puțin mi te-ai dăruit tu iubite...
când m-ai făcut să visez că mă vrei
când m-ai făcut să mă îndoiesc de toate...
când m-ai făcut să mă aflu în tine
când m-ai făcut să mă pierd căutându-te...
n-a fost destul că s-a-ntâmplat în viața asta să fi
prea Tânăr și prea frumos pentru mine, iubitule...
prea bland, prea crud, prea bun, prea rău
și prea amețitor de sălbatic?...

Nedrept

tu crezi că ai mai multă nebunie decat mine, iubitule?
tu simți că doar pentru tine muzica e atenția îngerului
către peisaje?
tu speră că numai abisurile tale sunt necuprinse...
ca și întregi înălțările?

dar clocoțul săngelui nu e totuna cu sentimentul
ce te împarte și sfâșie, brusc te pulverizează-ntr-un
milion de particule...
înstrăinându-te nu doar de lume, ci chiar și de tine
ca de-o bătrână, fragilă cochilie goală...

nici forța ce te aruncă deodată în luptă
nici forța care te smulge din ea în căutarea seninului
nu se compară-n tărie măcar cu această
prea bine cunoscută prevestitoare a nebuniei...

reține partea de adevăr pe care am mărturisit-o doar eu, iubitule
azi supraviețuind pentru că mi-a fost dat să trăiesc

o dată, senzația zborului...
și nu am reușit
nu m-am străduit destul să o uit încă.

Prăbușire

vorbele tale
m-au răpit somnului
m-au îndepărtat gândului bun
m-au înstrăinat bucuriei...

oh, să vorbim, să vorbim...
să vorbim deci încă o dată despre “cuprindere”...
care îmi pare una din cele mai reale iluzii!

CUM POATE CUPRINDE UNUL PE ALTUL
FĂRĂ IUBIRE?
ȘI CUM ÎL POATE EPUIZA ÎN CUPRINDERE,
DACĂ-L IUBEȘTE?

nicicum, eu gândesc.
mai simplu mult e să se cuprindă
acel neiubitor în visul deșart al posesiei, al puterii
ce uită magia de neprevăzut și nestăpânit a ființei
lăsându-se încolțit de sâmânța-nghețată, ostilă a stelelor...

nu știi să iubești tu iubite... nu poți?... visezi doar mereu?
sunt prea multe scene cu tine și tot-restul decoruri!...
iar mintea-ți fluidă, rapidă și rece
e, din păcate... o altă doavadă a somnului!

de câte ori ai reușit să-mi prevezi uimirile?...
de câte ori te-ai cufundat în misterul prieteniei mele
cu animalele?...
de câte ori mi-ai înțeles tristețile și iubirile
de alții și pe Aceasta amară de tine?...
de câte ori ai reușit să-mi depășești îndoielile ori credința
și cât ai cunoscut din voința de dragoste care înfruntă
pustiul, durerea?

hei, cine nu știe pe aceasta măcar...
posedă doar o slabă cunoaștere, nicidecum o cuprindere!

cât despre autodeclarata modestă măsură a simțirilor tale
față de mine, care ar fi doar un rod nefericit al limitărilor mele
mă voi abține de la psihanalitica presupunere...
nu ești chiar atât de scindat, nici nesincer

să pot spera că încă îNSEMN pentru tine
mai mult decât spui... chiar de-ai fi
m-am vlăguit de mult în asprimea torturii...

oh, nu aștept vreun dram de compasiune!...
căci micile sentimente nu își se potrivesc nici îtie
iubite, mai mult decât mie, care-ți sunt "atât de nepotrivită" ...
și nu aștept să păstrezi un loc în zbor pentru mine!

îndepărtează-te cât de mult...
continuă-ți căutarea...
asigură-te de supremație...

eu voi rămâne pe puntea de jos ce separă
mai vechea, înlăcrimata pustiure
de noua, vesela nebunie!

Ruine

înțelegerea-mi părea, la un moment dat, o ființă vie
și parcă, uneori, îi simțeam în inimă respirația
și n-o puteam în cuvinte cuprinde, cum nici pe tine
iubitule, chiar nici o fărâmă aievea din tine...

oh, înțelegerea îmi părea o ființă imensă și bună
adâncă
și veșnică
cum și apropierea de tine-mi părea astfel...

ce teamă mi-e azi de această subtilă cunoaștere
cumplit deformată de vorbele tale crude!...
dar și mai teamă mi-e c-o voi accepta fără teamă
și fără vreo lacrimă
ca pe-o demult așteptată pierdere...

Pentru a supraviețui nemutilat

să nu caut libertatea în cel nedăruit
...căci numai în dăruire am cunoscut libertate

să nu caut pacea în mai vechea respirație a sinelui
...căci solitara expansiune nu m-a liniștit niciodată

să nu caut în alții urma viselor destrămate
...căci n-am învățat să mă folosesc de ființa toată

să nu caut drumul înapoi către casă
...căci binecuvântarea mea nu e nicidecum o întoarcere

să cauț însă omenescul în floare și-n ploaie și-n vânt
și-n tot ce mi-a fost pân-acum o zare îndepărtată...
și poate, de mine uitând, mai bine te voi iubi
și poate atuncea dintâi... în tine... mă vei recunoaște

Fiind doar un gol împânzit de şoapte

n-alătur nici un regret
acestui vis împăclit al minții
lipsit de culoare și respirație...
n-alătur nici măcar pe acela
mărturisind o ultimă risipire fără răspplată...

epuizarea măsoară orele unei schimbări așteptate
și-mi amintesc abstract... aveam nebunie
și lacrimi și multe vorbe de veghe
și dese gesturi de bunătate...

oh, astăzi nu mai am decât martorul
timid respirând ca în oricare trecere...
azi mă îndepărtez învins și tăcut de cetate...

dar poate în cântecul dintr-o altă noapte
voi izbuti să mă rog, iubitule, cu reînnoită ardere
să fii binecuvântat în toate ale inimii fapte...

CUPRINS

Față în față / 5 / • Mă-ntreb, de la jumătatea distanței... / 6 / •

Limitele / 7 / • Sămânța / 8 / • Ezitări / 9 / •

Mai înainte de tine / 10 / •

Ceea ce, de fapt, ne interesează / 11 / • Călătorul / 13 / •

Legată / 14 / • Stupoare controlată / 15 / •

Când raționamentul se termină / 16 / • Umbra / 17 / •

Visul de zi / 18 / • Lanțul / 19 / •

Între intuiție și promisiune / 20 / • Logica diferențelor / 21 / •

Atingerea / 22 / • Eșecul / 23 / • Fragmentat / 24 / •

Îți spun / 26 / • Noapte albă / 27 / • Neputință / 36 / •

De-o parte și de alta a zidului / 37 / • Potrivirea / 39 / •

Iubind / 40 / • În ochii adânci / 41 • Ascultându-mă / 42 / •

Ei îmi spun să renunț la tine / 43 / • Obsesia / 44 / •

Schimbarea / 45 / • De ce scriu / 47 / • Drogul / 48 / •

Nicicând / 49 / • Mai vechea dorință / 50 / •

De disperare / 51 / • Din nou fără tine acum / 52 / •

Legătura cu restul / 55 / • De veghe alături / 57 / •

Acoperind plinul-golul / 58 / •

Mi-ai zis să scriu altfel, dar... / 60 / •

Ca un adevărat om de știință / 61 / • Clocotul / 62 / •
Mereu / 63 / • Plămada / 64 / • Alunecarea / 65 / •
Sunt dureroase îndoieri / 67 / • În noaptea asta... / 68 / •
Tu nu știi, dar... / 69 / • Conținutul / 70 / • Eu și Ea / 71 / •
Esența / 72 / • Despre continua trecere sau despre... / 74 / •
Opac / 75 / • Justificarea / 76 / • Atunci și acum / 78 . •
Manifestarea / 79 / • Ce vrei să știi despre libertate? / 80 / •
Alăturare, nicidecum cuprindere / 81 / •
Încercarea de rupere / 82 / • Duelul / 90 / •
Nu sunt un fanatic / 92 / • Dincolo de neputință / 93 / •
Detașare și aparență / 94 / • Jumătate / 96 / •
Singura formă a angajamentului / 97 / • Limitare / 99 / •
Nevoie și amintire / 100 / • Încercarea / 101 / •
Fericările / 102 / • Lumină caldă / 103 / • Forța / 104 / •
Tăcere / 105 / • Intenții / 106 / •
Rămâne de descoperit / 107 / • Frații mai mici / 108 / •
Regrete / 109 / • O altă cale / 111 / • Și înă ceva / 112 / •
Să zicem că... / 113 / • Prea Tânăr / 114 / •
Tentația necunoscutului / 115 / • Ciudata determinare / 116 / •
La ce bun... / 117 / • Teama / 118 / •

Ce spui, de fapt... / 119 / •

La mare distanță de luciditate / 120 / •

Un fel de a vedea / 121 / • Cineva te privește, iubitule... / 122 /

• Nu știu ce iubești la mine, dar... / 123 / •

Cândva, poate nu prea departe... / 124 / • Recunosc / 125 / •

Tu știi? / 126 / • Nu văd altceva / 127 / • În replică / 128 / •

Pe drumul cel bun / 129 / • Trecerea / 130 / •

Un monstru credincios / 131 / • Nu eu, ci Ea în mine / 132 / •

Tainica legătură / 133 / • Tu altfel eşti / 134 / •

Mi-ai scris un poem / 136 / • O permanentă minune / 137 / •

Echilibrul / 138 / • Aici / 139 / •

Cu corp, fără corp, cu granițe, fără granițe / 140 / •

Cred, sper, știu?... / 141 / • Refrene albastre / 142 / •

Nedrept / 143 / • Prăbușire / 145 / • Ruine / 148 / •

Pentru a supraviețui nemutilat / 149 / •

Fiind doar un gol împânzit de șoapte / 150 / •